

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ nhật, ngày 17/09/2023

*****

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI RÕ VỀ PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ

(BÀI BẢY)

Tinh thần của Phật pháp Đại Thừa là tự hành song song với hoá tha, chúng ta tự mình tu và khuyến hoá mọi người. Nếu chúng ta dụng tâm nhỏ hẹp để tu pháp Đại Thừa thì pháp Đại Thừa cũng sẽ trở thành pháp Tiểu Thừa. Trên "**Kinh Hoa Nghiêm**" dạy chúng ta phải mở rộng tâm đến tận hư không khắp pháp giới. Tôi đã dành hơn 30.000 giờ để dịch đĩa Hòa Thượng, nhiều người nghe đĩa của Hòa Thượng sau đó, họ dùng lời của Hòa Thượng để cắt ghép, xen tạp nhằm trục lợi cho bản thân.

Ban đầu, khi tôi tổ chức các lớp học, các buổi Lễ tri ân mọi người cho rằng tôi xen tạp, sau khi mọi việc ổn định, tôi quay trở về học 1200 chuyên đề, tôi luôn lên học đúng giờ không chậm một phút. Chúng ta cũng đã học gần 200 buổi "**Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục**", tôi vẫn học nghiêm túc như vậy nhưng tôi không mặc áo tràng mà tôi mặc com-lê để gần gũi hơn với đại chúng. Đây chính là chúng ta tự hành hoá tha. Hòa Thượng nói: "**Chúng ta bảo người phải chuyên cần, dững mãnh nhưng chúng ta không làm vậy thì lời nói của chúng ta không có lực!**" Trên "**Kinh Vô Lượng Thọ**" nói: "**Đĩ thân tác tắc**", Hòa Thượng thường diễn giải câu này bằng câu: "**Toàn thân thuyết pháp**".

Hòa Thượng nói: "**Con người thường rất hấp tấp, vội vàng, nếu có nghi vấn thì họ thường đi hỏi ngay. Nếu người khác chúng ta nói rõ cho chúng ta thì chúng ta vẫn không thể khai ngộ, chúng ta vẫn bị chướng ngại. Chúng ta phải chính mình khai ngộ, tường tận thì đó mới là chúng ta chân thật ngộ**". Chúng ta phải chính mình thể hội lời dạy của Phật, của Thánh Hiền bằng cách tự hành trì, thực tiễn những lời dạy của các Ngài trong nhiều năm tháng. Người khác chỉ hướng dẫn chúng ta phương pháp, sau đó, chúng ta phải tự làm. Thí dụ, chúng ta ăn một trái táo chúng ta cảm thấy trái táo rất ngọt, người khác phải tự ăn thì họ mới cảm nhận được mùi vị của trái táo. Nếu chúng ta nóng vội đi hỏi người khác thì mọi chuyện sẽ lại càng thêm bế tắc! Nếu chúng ta có tấm gương tu tập thành tựu viên mãn thì chúng ta nỗ lực làm theo họ, một ngày nào đó chúng ta sẽ tự chứng ngộ, thông suốt. Người xưa nói: "**Chúng ta tự uống nước thì chúng ta sẽ biết nước nóng hay lạnh**". Nếu chúng ta chỉ nghe người khác diễn đạt thì chúng ta không thể cảm nhận nước nóng hay lạnh. Chúng ta đã tổ chức

hiều Gala, Lễ tri ân Cha Mẹ mỗi lần đến tham gia buổi lễ thì chúng ta lại có cảm xúc rất đặc biệt. Nếu mọi người chỉ xem buổi lễ thông qua video thì họ sẽ không thể cảm nhận được những cảm xúc này.

Hôm qua, khi tôi nghe mọi người chia sẻ trong buổi Gala, tôi đã suy nghĩ về những điều mình sẽ nói, khi tôi bước lên chia sẻ, tôi quên hết những lời mình dự định nói, tôi chia sẻ bằng cảm xúc lưu xuất từ nội tâm. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có nghi vấn chúng ta đừng vội đi hỏi. Chúng ta tự mình khai thông, khi chúng ta tự thông đạt thì đó mới là sự thông đạt của chính chúng ta”**. Người khác giải thích cho chúng ta thì chúng ta *“như hiểu mà không hiểu”*. Cảnh giới hiểu của họ không phải là cảnh giới hiểu của chúng ta, việc làm của họ cũng hoàn toàn khác với việc làm của chúng ta. Thí dụ, cảnh giới của Ngài Nhan Hồi là Ngài cảm thấy tự tại khi Ngài ăn cơm bằng rá, uống nước bằng phễu, nếu bây giờ chúng ta làm theo Ngài thì người khác sẽ cho rằng chúng ta là người không bình thường.

Chúng ta làm theo đúng nguyên lý Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đã dạy thì chúng ta nhất định sẽ không sai. Thí dụ, Phật dạy chúng ta về bố thí ngoại tài và bố thí nội tài, bố thí ngoại tài là bố thí tiền tài, vật chất, bố thí nội tài là chúng ta bố thí sức khỏe, năng lực, cuối cùng là chúng ta bố thí đi tập khí, phiền não của chính mình. Chúng ta thực tiễn *“Lục độ”* là chúng ta thực tiễn **“Bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ”**. Chúng ta làm trong thời gian dài thì chúng ta sẽ có sự thể hội sâu sắc về những điều này. Tôi đã tham dự nhiều lễ tri ân nhưng lần nào tôi cũng rơi nước mắt. Tôi phải kìm nén cảm xúc để mọi người không nói tôi *“đang diễn”*. Mọi người chưa được chứng kiến trực tiếp những người con lần đầu biết tri ân, báo hiếu với Cha Mẹ thì họ không thể có những cảm xúc này. Nếu chúng ta chỉ xem trên băng đĩa thì chúng ta sẽ cho rằng người khác đang diễn, chính chúng ta phải tự trải nghiệm thì chúng ta mới có thể khai thông. Nhà Phật gọi đây là *“Pháp hỷ sung mãn”*. Niềm vui bất tận trong tâm.

Hôm qua, khi một đoàn Đắc-Lắc xuống tham dự Lễ tri ân, tôi nói với họ về chương trình đậu sạch, rau sạch và về việc chúng ta sẽ cử người đến đó hỗ trợ họ làm. Tôi chỉ nói những điều tôi đã làm! Chúng ta sẽ hướng dẫn mọi người cách làm, cách cho theo quy trình mà Phật Bồ Tát đã dạy chúng ta. Quy trình của các nhà khoa học dựa trên hạt giống tốt, năng lực kỹ thuật cao, còn *“quy trình ISO”* của Phật, của Thánh Hiền là chúng ta phải giữ được tâm như của Phật Bồ Tát, Thánh Hiền. Nếu mọi người tặng rau, đậu cho phụ huynh để phụ huynh vui, để nhiều phụ huynh đưa con đến trường hơn thì đây là cảnh giới của họ!

Chúng ta tự mình thể hội thực tiễn thì chính chúng ta sẽ có thể tự khai thông. Chúng ta nghe người khác nói thì chúng ta sẽ *“như hiểu mà không hiểu”*. Thánh Hiền dạy chúng ta: *“Cầm vật rỗng như vật đầy. Vào phòng trống như có người”*. Khi chúng ta cầm vật rỗng hay vào nhà trống chúng ta cũng phải đầy đủ lễ tiết. Đây là kỷ luật của nội tâm, không phải chỉ trên hình thức. Chúng ta làm bằng nội tâm thì chúng ta sẽ *“chí*

thành cảm thông”. Buổi sáng, sau khi tôi học xong, tôi xuống nhà làm đồ cúng Ông Bà, chỉ sau 3 phút là tôi đã làm xong, sau đó, tôi rất nghiêm túc mời Cửu Huyền Thất Tổ, mời Ông Bà, mời Bác Hồ, mời tất cả chúng sanh tận hư không khắp pháp giới ăn sáng. Tôi càng làm thì tôi càng có cảm xúc, đây là cảm xúc chân thật không phải vọng tưởng. Nếu chỉ nghe tôi nói thì mọi người sẽ không thể cảm nhận được những cảm xúc này!

Chúng ta cần rất nhiều thời gian tu học để có thể cảm nhận được cảnh giới như trong Phật pháp đã nói. Nếu chúng ta hiểu sai thì chúng ta sẽ làm không đúng, kết quả sẽ không đúng. Chúng ta tổ chức Lễ tri ân Cha Mẹ là để mọi người tri ân Cha Mẹ bằng nội tâm chân thành, khơi dậy tâm đại hiếu trong mỗi người. “*Tâm đại hiếu*” là chúng ta mở rộng tâm hiếu ra tận hư không khắp pháp giới. Chúng ta quan tâm Cha Mẹ của mình thì chúng ta phải quan tâm Cha Mẹ của tất cả mọi người trong thiên hạ, chúng ta tri ân vợ, chồng của mình thì chúng ta phải tri ân tất cả các cặp vợ chồng trong thiên hạ.

Hòa Thượng nói chúng ta phải: “***Sống trong thế giới biết ơn***”. Trong vũ trụ có vô số những tinh cầu, chúng ta phải mở rộng tâm biết ơn ra tận hư không khắp pháp giới. Hòa Thượng từng nói: “***Khi tôi giảng “Kinh Vô Lượng Thọ”, mọi người không thích nghe nên tôi giảng “Kinh Hoa Nghiêm”, “Kinh Kim Cang” để họ đến nghe, sau đó tôi dùng “Kinh Vô Lượng Thọ” để chú giải cho “Kinh Hoa Nghiêm”, “Kinh Kim Cang***”. Chúng ta tổ chức Lễ tri ân Cha Mẹ ở những hội trường trang trọng nhất, khi mọi người đến tham gia, họ sẽ cảm nhận được từ trường của buổi lễ từ đó họ sẽ sinh khởi tâm hiếu. Những người tham dự buổi lễ nhiều lần thì họ có thể sinh khởi được tâm đại hiếu. Chúng ta thường “*như hiếu mà không hiếu*”, chúng ta hiểu nhưng sau một cái chớp mắt thì chúng ta lại mê tiếp!

Hòa Thượng nói: “***Nếu thái độ cầu học của chúng ta không nghiêm túc, chúng ta vừa khai thông thì chúng ta lại tắc. Mấy năm gần đây tôi đề xướng với mọi người chúng ta phải học tập một cách miên mật***”. Hòa Thượng giảng bộ “*Kinh Hoa Nghiêm*” trong 5000 giờ nhưng Ngài cũng chỉ mới giảng được mấy chục phần trăm của bộ Kinh này. Bộ “*Kinh Vô Lượng Thọ*” lần đầu Ngài giảng trong 60 giờ, lần thứ 10, Ngài giảng trong 365 giờ, Ngài phải rời nhà nhiều lần nên việc giảng dạy của Ngài bị gián đoạn nhưng mỗi bộ Kinh Ngài giảng trong thời gian rất dài. Đây là tâm đại từ bi của Hòa Thượng với chúng sanh, Ngài muốn chúng ta phải huân tập trong thời gian dài.

Hòa Thượng nói: “***Gần đây nhiều lão tu cũng bị thoái chuyển, công phu của chúng ta không có lực nguyên nhân là do chúng ta hiểu không thấu triệt, quá nhiều vọng tưởng nên chúng ta không thể xây dựng được tín tâm, nguyện tâm. Phương pháp giải quyết duy nhất của việc này đó là chúng ta phải “trường kỳ huân tu***”. Chúng ta phải học nữa học mãi học đến già, học đến khi vãng sanh.

Chúng ta tưởng chúng ta đã khởi được tín tâm, nguyện tâm nhưng tín tâm, nguyện tâm của chúng ta đã thui chột từ rất lâu. Ngày trước, khi tôi bắt đầu học 1200

chuyên đề, khi tôi học những chuyên đề đầu tiên mọi người rất hoài nghi về việc tôi có thể học hết toàn bộ các chuyên đề. Chúng ta tổ chức Lễ tri ân Cha Mẹ khắp miền Nam Bắc đã gần 10 năm, hiện tại, chúng ta không xem trọng số lượng người đến tham gia mà chúng ta chỉ xem trọng chất lượng của buổi lễ. Nếu chúng ta muốn đông người đến tham gia buổi lễ tri ân thì chúng ta chỉ cần thuê xe ô-tô về các miền quê để đưa đón mọi người đến buổi lễ nhưng cách làm này tôi không thấy hiệu quả, chúng ta phải quay về với nội dung, chúng ta không chạy theo hình thức. Một lần tôi đã thuê 11 chiếc xe, mỗi chiếc có 50 chỗ để chở những người từ miền Tây lên tham gia buổi lễ tri ân, khi họ ngồi trong hội trường tâm của họ bao chao xao động, họ “*hồn bất phụ thể*”, thân ngồi đó nhưng tâm đã vọng tưởng đi nơi khác.

Chúng ta xây dựng nguyện tâm, tín tâm xong thì chúng ta phải cụ thể tín tâm đó bằng hành động thực tiễn. Niềm tin của chúng ta càng vững chắc thì việc làm của chúng ta càng mạnh mẽ. Mọi người nghi ngờ việc làm của chúng ta thì họ có thể chờ xem những việc chúng ta sẽ làm đến cuối cuộc đời. Khi tôi không còn, người tiếp sau tôi làm như thế nào thì tôi chưa biết vì niềm tin, tâm nguyện của họ không phải là niềm tin, tâm nguyện của tôi! Chúng ta có lòng tin, tâm nguyện nhưng chúng ta không làm thì chúng ta đang đại vọng tưởng.

Bài học hôm nay Hòa Thượng khai thị cho chúng ta rất sâu sắc, khi chúng ta có nghi vấn thì chúng ta không vội đi hỏi, chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ thật hiểu, thật khai thông. Người khác nói một trái táo, một ly nước dinh dưỡng rất ngon nhưng nếu chúng ta chưa uống hoặc hôm đó chúng ta bị nhiệt miệng thì chúng ta sẽ không có được cảm giác chân thật. Một người hiểu bằng cách tự khai thông tâm và một người hiểu bằng cách được người khác giải thích thì cách hiểu của họ khác nhau “*một trời một vực*”. Chúng ta thật làm thì chúng ta mới có thể thật hiểu. Mỗi buổi lễ tri ân tôi đều đầy cảm xúc, nước mắt tôi cũng rơi nhưng tôi phải kiểm soát cảm xúc, nếu không thì tôi sẽ bị nói là “*đang diễn*”.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!